

Եկեք ինձի, բոլոր յոզնամ ու բեռնավորումներ...

Մարտի 11.28

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ
ԼՈՒՐԻ

Հունիս, 2013թ.

№ 6 (46)

Լոյս է տեսնում 2009թ. յայիսից

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԱԿԱՆ ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ

ԱՅՑԵԼՈՒԹՅՈՒՆ ՕՍԵԹԻԱ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հունիս, 2013թ., №6 (46)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Երիտասարդական համաժողով.....	1
Այցելություն Օսերիա.....	2
<i>Վրեժ Սաֆոյան</i> Հավարալ ու վարահել Ասրծու Խոսքին.....	4
Հոգևոր կյանք.....	7
Ի՞նչ է տեղի ունենում մեր մեղքերի հետ, երբ Ասրված ներում է մեզ.....	9
Սեդա քույրիկի վկայություն.....	9
Անհավարալի ապացույցներ.....	10
Փոքրիկ Էլենայի մեծ սիրտը.....	12
Նյու-Յորքի բնակիչն Ասրվածաշունչ է նվիրել իր կնոջը սպանողին.....	14
Ազգաբազրություն վախից.....	15
Վարահենք մեր բժշկին.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել խմբագրության համար, որպեսզի թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու փափավորություններն ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը փապագրվում է հոժաբական նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-954-930

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԱԿԱՆ ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ

Եւ նրանք հաղթեցին նրան Գառնուկի արյամբ
 ու իրենց վկայության խօսքով. և իրենց կյանքը
 չսիրեցին մինչև մահ:
 Հայտնություն 12.11

2013թ. հունիսի 14-ին և 15-ին Էջմիածին քաղաքում տեղի ունեցավ Հայաստանի «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցու հերթական երիտասարդական համաժողովը, որի կարգախոսն էր *Հայտնության գրքի 12.11 խոսքը*. «Եւ նրանք հաղթեցին նրան Գառնուկի արյամբ ու իրենց վկայության խօսքով. և իրենց կյանքը չսիրեցին մինչև մահ»: Համաժողովին ներկա էին Հայաստանի տարբեր վայրերից ժամանած մոտ երեք հազար երիտասարդ եղբայրներ ու քույրեր: Եկել էին նաև Պավել Ժուռավյով և Իգոր Ազանով եղբայրները՝ երեցներ Ուկրաինայից և Բելառուսից: Հյուրեր կային նաև Օսեթիայից՝ եպիսկոպոս Գիա եղբայրը և թվով մոտ 20 եղբայրներ ու քույրեր:

Համաժողովում ասվեց, որ հաղթողները եղբայրներն են, որ հաղթեցին նրան՝ սատանային, Գառան՝ Հիսուսի արյունով:

Նշվեց նաև այն, որ հպարտությունը քրիստոնյային հեռացնում է Աստծուց, իսկ մեղավորության զգացումը թույլ չի տալիս, որ քրիստոնյան մոտենա Նրան: Սատանան ուզում է, որ դու միշտ ուշադրությունդ դարձնես մեղքերիդ վրա ու միշտ մեղավորության զգացում ունենաս, համարձակություն չունենաս շնորհաց արժույթն մոտենալու: Մենք չենք ասում, թե մարդը մեղք գործելիս չպետք է ունենա մեղավորության զգացում: Ընդհակառակը, մա պետք է ունենա մեղքի զգացում և սուգ անի իր մեղքերի համար, բայց մյուս կողմից պետք է վստահի ու հավատա Աստծու խոսքին, որ ասում է՝ եթե լույսի մեջ քայլենք ու խոստովանենք մեր մեղքերը, իրար հետ հաղորդություն կունենանք, ու Հիսուս Քրիստոսի արյունը կմաքրի մեզ մեղքերից ու կսրբի ամեն անիրավությունից: Ոչ թե մեր գործերի, այլ

Քրիստոսի արյան շնորհիվ մենք ստանում ենք մեղքերի թողություն և ունենում ենք հավիտենական կյանքը, որ Աստծու կողմից ձրի պարգև է ամեն հավատացողի համար, և որը հնարավոր չէ ձեռք բերել գործերի շնորհիվ: Եփես. 2.8-9-ում ասվում է այդ մասին. «Շնորհքով եք դուք փրկված հավատքի միջոցով, և սա ոչ թե ձեզանից է, այլ Աստծո պարգևն է. ոչ թե գործերից, որպեսզի ոչ մեկը չպարծենա»:

Միքելի՝ քրիստոնյաներ, եթե դուք հիմա ունեք մեղքի զգացում, հուսահատվել եք ու ելք չեք գտնում, հիշե՛ք և հավատացե՛ք, որ Հիսուսի արյունը կարող է մաքրել ձեզ ամեն մեղքերից: Նա սպասում է ձեզ, որպեսզի դուք չմնաք հուսահատության մեջ և վերջնականապես չհեռանաք Իրենից: Խոստովանե՛ք ձեր մեղքերը, եղե՛ք հաղթող և ազատվե՛ք սատանայի կապանքներից: Մի՛ մտածեք, թե Աստված ձեզ չի ների: Նա մեզ ներել է ոչ թե մեր գործերին նայելով, այլ՝ հավիտենական դարերից առաջ, Իր նախասահմանության ու շնորհքի համաձայն. «Որ մեզ փրկեց ու սուրբ կոչումով կանչեց, ոչ թե մեր գործերն են նայելով, հապա իր նախասահմանություններն ու շնորհքին նայելով» (Բ Տիմ. 1.9):

Հիշի՛ր, Աստծու Որդին քեզ համար է խաչվել և թափել սուրբ արյունը, հավատա՛ Հիսուսի թափած արյանը, մերժի՛ր չարախոսի շշուկները, որ քեզ խաբում է ու ասում, թե քո մեղքերը չեն ներվի: Աստծու խոսքն ասում է այլ բան՝ Քրիստոսի արյունն ունի գործություն՝ քեզ ամեն մեղքից սրբելու: «...Եթե ձեր մեղքերը կրկնակի կարմիրի պես են, ձյան պես ճերմակ պիտի լինեն. եթե որդան կարմիրի պես են, ասրի պես սպիտակ պիտի դառնան» (Եսայի 1.18):

Բառնիս, 2013թ., ՕՆԵ (46)

ԱՅՑԵԼՈՒԹՅՈՒՆ ՕՍԵԹԻԱ

1970-80-ական թվականներին Հայաստանի և Օսեթիայի ԱՀԶ եկեղեցիների, հայերի և օսերի միջև եղել է սերտ հոգևոր հաղորդակցություն: Եկեղեցու երիտասարդները Թբիլիսիից ավտոբուսներով այցելում էին Երևան և մասնակցում երիտասարդական հավաքության, որտեղ տարբեր ազգերի երիտասարդները միասին փառաբանում էին Տիրոջը:

Երևանից նույնպես գնացքով գնում էին Օսեթիա, գրեթե մի վազոնն ամբողջությամբ հոգևորներ էին լինում: Ճանապարհին աղոթում էին, երգում և Աստծու Խոսքը վկայում լսողներին: Չնայած նրան, որ այդ ժամանակ հավատաքը հալածվում էր, հավատքի համար դատում էին, տուգանում, բայց Տիրոջ ներկայությունն այնքան շատ էր, որ վախ չկար:

մոտ: Հանդիպումը շատ ջերմ էր: Վաժա եղբայրն ասաց, որ եղբայրները ճիշտ ժամանակին են եկել, միասին կգնան ճամբար: Նա եղբայրներին պատմեց, որ երկու տարի առաջ եղել է Հայաստանում՝ Հանքավանի մեր ճամբարում, որից հետո ճամբար է կազմակերպել նաև Վլադիկովկասում: Երեք օր հայ եղբայրները մասնակցեցին նրանց հավաքություններին: Երկրորդ օրը խոսվեց Ծննդոց 39.7-8 խոսքերի մասին, որտեղ ասվում է. «Եւ եղաւ որ այս քաներէն ետըր՝ անոր տէրոջը կիւր աչք տնկեց Յովսէփի վրայ...» ու փորձեց

Հովսեփին մեղքի մեջ գցել, «քայց Յովսէփ չհաճեց ավ...»: Բարոզված խոսքի հիմքը սա էր՝ Հովսեփը չհաճեցավ:

Հավաքության ժամանակ Սուրբ Հոգու օծությունն իջնում էր, և երի-

տասարդները լացով գնում էին առաջ՝ ամբիոնի մոտ: Եղբայրների մոտ առաջնորդություն եղավ, որ ձեռք դնեն ու աղոթեն, և այդ աղոթքի ժամանակ սատանայի շատ կապանքներ քանդվեցին, երիտասարդներն արցունքներն աչքներից խոստովանում էին իրենց մեղքերը, ապաշխարում:

Եղբայրները նրանց չէին ասել խոստովանեք, նրանց հովիվը զարմացել էր, որ երիտասարդները ոչ թե

պատմում էին իրենց մեղքերը, այլ իսկապես խոստովանում էին: Դա Սուրբ Հոգու գործն էր, քանի որ գրված է, որ երբ Սուրբ Հոգին գա, պիտի հանդիմանի մեղքի համար: Եղբայրները ևս ութ օր շարունակեցին հավաքությունը:

Այս ամենից հետո օս եղբայրներից տասնհինգ հոգի եկան Հայաստան, եղան մեր ճամբարում, որոշ ժամանակ անց մասնակցեցին նաև Էջմիածնի երիտասարդական համաժողովին:

2013թ. մայիսին Հայաստանից թվով տասնհինգ քույրեր ու եղբայրներ այցելեցին Վլադիկովկաս՝ երիտասարդական և ընդհանուր հավաքություններին մասնակցելու:

Շատ օրինյալ էր Սուրբ Հոգուց հայտնված խոսքը. «Եւ անոնք անոր յաղթեցին Գառնուկին արիւնովը, ու իրենց վկայութեանը խօսքովը. և իրենց կեանքը չսիրեցին մինչև ի մահ» (Հայտն. 12.11):

Սուրբ Հոգու կրակը բռնկվել էր, ժողովուրդը երկրպագում էր կենդանի Աստծուն: Հայերեն երգի ժամանակ օսերն էին լացում, օսերեն երգի ժամանակ՝ հայերը: Տերը ներկա էր, շատերն ազատագրվեցին ու մկրտվեցին Սուրբ Հոգով:

Այդ օրվանից անցել է բավական ժամանակ, բայց Սուրբ Հոգու կրակը չի մարել, քանի որ ոչ մի չար ուժ չի կարող քանդել այն, ինչ Տերն է շինում: Օս եղբայրները հայ եղբայրներին ասում էին՝ Հայաստանում եղած հավատքի հայտնությունը բերեք Վլադիկովկաս և սովորեցրեք մեր եկեղեցուն, քանի որ մենք հենց դրա կարիքն ունենք:

Այս ամենի մեջ թող միայն ու միայն մեր Տերը փառավորվի: Ամեն:

Բաժնի, 2013թ., ՕՆ 6 (46)

ՀԱՎԱՏԱԼ ՈՒ ՎՍՏԱՀԵԼ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՆ

Սիրելիներ, ուզում եմ միասին տեսնենք, թե ինչպես է լինում, որ Աստծուն հավատացողներից մեկը կարողանում է հավատարիմ մնալ Տիրոջը, իսկ մյուսը մնում է ճանապարհի կեսին: Ինչո՞ւ մեկը մեղքի նկատմամբ հաղթություն ունի, ազատ է, բայց մյուսն այդպես էլ մեղքի ճիրաններից չի կարողանում ազատվել: Սատանան բոլորին էլ բերում է մտքեր, պրոբլեմներ, հիվանդություններ. մեկն անցնում է խոր ձորերով և ունի հաղթություն, իսկ մյուսը մեղքից բռնված տառապում է: Աստծու Խոսքը բոլորի համար է, բայց պրոբլեմը սա է՝ մեկն իր վիճակի մեջ Աստծու Խոսքը ամուր բռնում է, «Որով կը փրկուիք ալ, եթե ամուր բռնէք այն խօսքը...» (Ա Կորնթ. 15.2), իսկ մյուսի համար այդ նույն խոսքը լոկ գիտություն է: Աստծու Խոսքին հավատալն ու այն ամուր բռնելը այլ բան է, իսկ այն որպես գիտություն ընդունելը՝ այլ: Մարդու կյանքի փոփոխությունն սկսվում է Աստծու Խոսքին հավատալու պահից, ազատագրությունը կատարվում է ոչ թե գիտենալուց, այլ Աստծու Խոսքին հավատալուց, բժշկությունը կատարվում է հավատալուց, ոչ թե գիտենալուց, սատանայի գործերը քանդվում են հավատալուց, ոչ թե գիտենալուց: Աշխարհի նկատմամբ հայացքները փոխվում

են հավատալուց, ոչ թե գիտենալուց: Բոլորս էլ գիտենք, որ կյանքը, ճանապարհը Հիսուսն է, ու Աստծու Խոսքից բացի ուրիշ ճշմարտություն չկա: Սուրբ Հոգին ուզում է մեր հավատքը հաստատել Աստծու Խոսքի վրա: Բոլորս էլ մարդ ենք, ունենք դժվարություններ, պրոբլեմներ, բայց դուք համաձայն եք, որ առաջ հոգևոր բժշկություն կատարվի: Թող առաջինը հավատքի բժշկություն լինի:

Սիրելիներ, եթե մեկը հավատում ու վստահում է Աստծու Խոսքին, նրա հետ կատարվում է հետևյալ խոսքը. «Քրիստոսի հետ խաչը ելայ. կենդանի եմ այսուհետև. բայց ոչ թե ես, այլ իմ մէջ ապրում է Քրիստոս: Իսկ հիմա որ կենդանի եմ մարմնով, Աստծու Որդու հաւատով եմ ապրում, որ սիրեց ինձ և իրեն մահուան մատնեց ինձ համար» (Գաղ. 2.20): Սիրելիներ, երբ եկել ենք հավատքի, մեր մարմնի օրենքները չեն փոխվել, այս մահկանացու մարմինը չի դարձել հրեշտակային մարմին, այլ մնացել է նույն՝ հոգուն հակառակ, մեղքը սիրող ու ցանկացող մարմինը, բայց մենք մարմնով չենք ապրում: Հրաշքը սա է, որ հոգևոր մարդը թեպետ մարմնի մեջ է, բայց ապրում է ոչ թե մարմնով, այլ Աստծու Որդու հավատքով:

Հոգևոր կյանքը «կարելիների» և «չի

կարելիների» կյանք չէ: Եթե մենք «կարելիների» և «չի կարելիների» ցուցակ գրենք ու ամեն օր մեր ուշադրությունը ցուցակի վրա դարձնենք՝ քանի՞սն են կատարել, քանի՞սը՝ ոչ, դա կլինի տառապանք ու ոչ թե հոգևոր կյանք, իսկ հոգևոր կյանքը հավատքի կյանք է: Հավատա՝ ու վստահի՛ր, և պիտի ապրես, բժշկվես, ազատագրվես, հաղթություն ունենաս մեղքի ու սատանայի նկատմամբ: Հավատա՛, որ Հիսուսի արյունը քեզ մաքրել է: Հիսուսն ասել է, որ մարդ ապրում է ոչ միայն հացով, այլև Աստծու բերանից ելած խոսքով: Հավատքով ապրել՝ նշանակում է ապրել Աստծու Խոսքով, իսկ Աստծու Խոսքով ապրել՝ նշանակում է Աստծու Խոսքին հավատալ և այդ խոսքը պահել: Սուրբ Հոգին ուզում է մեզ սրան հասցնել:

Սիրելիներ, եկեք տեսնենք, թե ինչ է նշանակում հավատքով ապրել: Փիլիպեյցիս 3.7-8 խոսքերում գրված է հետևյալը. *«Բայց ինչ որ ինձ համար շահ էր, այն վնաս համարեցի Քրիստոսի համար: Եւ ամէն բան, արդարև, վնաս եմ համարում մեր Տէր Յիսուս Քրիստոսի գերազանց գիտութեան համար: Նրա համար ամէն ինչից զրկուեցի, և այդ բոլորը աղբ եմ համարում, որպէսզի շահեմ Քրիստոսին»*: Եթե մի բան ինձ պետք է գատի Քրիստոսից, ես դա վնաս եմ համարում:

Ի՞նչ է նշանակում ամեն ինչից զրկվել, այսինքն՝ թողնել աշխարհիկ կյանքը, շահը, փառքը և այլն: Հաստատում ապաշխարած մի անձնավորություն, որ աշխարհիկ կյանքում

մեծ փառք էր ունեցել, պատմում էր, թե ինչեր, ինչքան մեծ բաներ է թողել: Վերջում մի եղբայր ասաց՝ մի խոսքով, մի դույլ աղբ տարել թափել ես, մինչդեռ այնպես ես պատմում, ասես կյանք ես թողել:

Եթե դու մի բան թողել ես աշխարհում և ափսոսում ես, ուրեմն օրենք ես կատարել, աղոթի՛ր, որ Աստծու Խոսքը լինի քո կյանքը, որպեսզի հավատքով մերժես մեղքի աշխարհը: Երբ հավատում ես Աստծու ասածին, աշխարհը քեզ համար դառնում է աղբ:

Ուզում եմ վկայել իմ կյանքից: Ես ապաշխարել եմ պատանի հասակում: Հիշում եմ, որ երբ երիտասարդ էի՝ քսան տարեկանն անց, արդեն հոգով ու ջրով մկրտված, արտաքին կյանքով աշխարհի մեջ չէի, բայց զգում էի, որ ներսս շատ է սիրում աշխարհը: Ես ուզում էի ազատվել աշխարհասիրությունից, բայց հնար չկար: Ես հոգևոր կյանքում շատ տխուր էի, Հիսուսին չէի կարողանում մոտենալ, որովհետև զգում էի՝ անարժան եմ, բայց աշխարհ էլ չէի կարող գնալ, որովհետև աշխարհը թողել էի: Ես հայտնվել էի երկու քարերի արանքում. ո՛չ աշխարհի կյանքով էի ապրում, ո՛չ էլ հոգևոր: Այս դատարկությունն ամենասարսափելի տառապանքն է, և ես հիշում եմ, թե Սուրբ Հոգին ինչպես բժշկեց ինձ:

Մեր եղբայրներից մեկի երեխան մահացել էր, գնացել էի թաղման: Տխուր միջավայրում էի գտնվում ու ես էլ էի շատ տխուր: Աստված խոսեց իմ սրտի հետ, ինձ երեք հարց տվեց: Ասաց. «Հավատո՞ւմ ես, որ Աստված

Բրեյթս, 2013թ., ՁՆ 6 (46)

քեզ սիրում է»: Ես գիտեի պատասխանը, ասացի՝ «Այո՛, Տեր»: Հետո ասաց. «Դու հավատո՞ւմ ես, որ Աստծու կամքը քո նկատմամբ միայն բարի է: Եթե քեզ Աստված ասել է՝ այս ջուրը մի՛ խմիր, սատանան ցույց է տալու, որ Աստված քեզ զրկեց: Բայց Սուրբ Հոգին ասում է, որ Աստված քեզ այնքան է սիրում, այնքան բարի է քո նկատմամբ, որ ասել է՝ այդ ջուրը մի՛ խմիր: Սատանան ասում է, թե՛ եթե Աստված քեզ սիրում է, ինչո՞ւ է արգելել»: Երրորդ հարցը. «Դու հավատո՞ւմ ես, որ ճշմարտությունը ոչ թե դու ես, քո ասածը, այլ՝ Աստծու Խոսքը»: «Արդ, թող Աստուած ճշմարիտ լինի, իսկ ամեն մարդ՝ սուտ, ինչպես որ գրուած էլ է, թէ՛ Արդար լինես քո խօսքերում և յաղթես, երբ դատում են քեզ» (Հռովմ. 3.4):

Այդ հարցերից հետո, երբ ես գլուխս բարձրացրի ու նայեցի աշխարհի կյանքին, ամբողջ աշխարհի կյանքն իմ աչքին աղբ թվաց: Ես տեսա, որ ոչ թե զրկված եմ, այլ փրկված, ասացի՝ Տեր, ների՛ր իմ անհավատությունը, և ոչ միայն ներիր, այլև բժշկի՛ր և իմ հավատքը հաստատիր Քո Խոսքի վրա:

Ամո՛ր բռնիր Աստծու Խոսքը: Ամեն օր սատանան կարող է աշխարհի գայթակղությունները դնել քո առաջ, ու դու ոչ մի ուժով չես կարող մեղքին հաղթել: Հաղթել կարող ես միայն Աստծու Խոսքին հավատալով ու վստահելով: «Որովհետև ամօք չեմ համարում անտարանելը, քանի որ այն Աստծու զօրութիւնն է՝ ի փրկութիւն

բոլոր հաւատացեալների. նախ՝ հրեայի, ապա և՛ հեթանոսի» (Հռովմ. 1.16):

Ավետարանը հավատացողի համար գործություն է, իսկ անհավատի համար՝ հիմարություն: Բայց հաճախ Աստծու զավակները գլուխները կախում են, ամաչում են խոստովանել, որ իրենք Ավետարանին են հավատում. սա անհավատության արդյունք է: Մենք պետք է հավատանք, որ աշխարհը մերժելով՝ ոչ թե զրկվել ենք ինչ-որ լավ բանից, այլ՝ մերժել ենք այն որպես աղբ: Մենք պետք է հավատանք, որ կյանքը Աստծու Խոսքով ապրելն է: Հավատքի մարդիկ ազատ են, և այդ ազատությունը ցանկությունների ազատությունը չէ, այլ՝ մեղքից ազատ լինելը: Մարմնի օրենքները չեն փոխվել, բայց մարմինը մեզ վրա այլևս իշխանություն չունի: Մարմինը մերժած մարդն ապրում է երկնքից իջած կյանքով և փառավորում է Հիսուսի անունը, այդպիսի մարդու հոգու ուրախությունը Հիսուսն է, հոգևոր կյանքը: Շատերը կան, որ 20-30 տարի է ապաշխարել են, բայց նրանց մեջ ոչ մի փոփոխություն չկա, հոգևոր պատերազմների մեջ են ու չգիտեն, թե ինչպիսին կլինի իրենց վերջը:

Սիրելի՛ հոգի, եթե այս վիճակի մեջ ես, բայց քո ընտրությունը Հիսուսն է, դու Հիսուսին «այո» ես ասել, իսկ քո ցանկություններին՝ «ոչ», ուրեմն Սուրբ Հոգու օծությունը քեզ վրա է, և այդ Հոգին իր թներով զրկել է քեզ:

Հիշե՛ք անառակ որդուն. երբ նա տուն վերադարձավ, հայրը նրան չնա-

խատեց, այլ սիրով իր գիրկն առավ: Եթե դու նման վիճակում ես, բայց քո ընտությունը Հիսուսն է, եթե դու այդպիսի մեկն ես, իմացի՛ր, որ հոր գրկում ես հենց հիմա: Աշխարհը անառակ որդուն չէր տվել սեր, հարազատություն, աշխարհում նա շատ դռներ էր թակել, բայց հարազատություն չէր գտել: Հարազատությունը հոր գրկում է: Եթե մենք մարմնավոր բժշկության

կարիք ունենք, դարձյալ առաջինը հոգևորը խնդրենք՝ Աստծու թագավորությունն ու Նրա արդարությունը: Երբ կատարվում է հոգևոր բժշկությունը, դրան հետևում է նաև մարմնավոր բժշկությունը: Աղոթենք, որ մաքրվենք անհավատության աղբից ու բացվի ջրի ճանապարհը, որպեսզի Սուրբ Հոգու ջրերը ոռոգեն մեզ: Ամեն:

Վրեժ Սաֆյան

Հ Ո Գ Ե Վ Ո Ր Կ Յ Ա Ն Բ

Քրիստոնյայի հասուն հոգևոր կյանքի ձեռքբերումը միանգամից՝ մեկ ակնթարթում տեղի չի ունենում: Դա տևական ընթացք է, որը կարող է մեր ամբողջ կյանքն ընդգրկել: Մեր կյանքի սահմանափակ ժամանակաշրջանն այն շրջանն է, որի ընթացքում Աստված վերամշակում է մեզ մոտավորապես այնպես, ինչպես բրուտն է մշակում կավը՝ նրանից Իր համար գործածության պիտանի անոթ պատրաստելու նպատակով: «Եթե մեկը իր անչը մաքրե՛լ այդպիսիներից, նա պարտական անօթ կ'լինի՝ սրբուած եւ իր Տիրոջն օգտակար՝ ամեն բարի գործերի համար պարտաւորուած» (Բ Տիմ. 2.21):

Շատ հարցերում ճիշտ սկիզբը կիսով չափ կանխորոշում է հոգևոր կյանքում հետագա հասունության չափը: Ո՞րն է այդ ճիշտ սկիզբը: Սուրբ Գիրքն ունի այս հարցի հստակ պատասխանը՝ աստվածաշնչյան, իրական ապաշխարությունը: Եկե՛ք սերտենք

այն միասին: «Արդ ուրախ եմ. Ոչ որովհետև որ տրտմեցիք, այլ որովհետև ասպաշխարության համար տրտմեցիք. Զանի որ ըստ Աստծո ուզածի տրտմեցիք, այնպես, որ մեզանից ոչ մի բանով վնաս չկրեցիք: Որովհետև տրտմությունը ըստ Աստծո ուզածի, ասպաշխարություն է առաջ բերում փրկության համար, որը զոջում չի պարճառում. Իսկ աշխարհի տրտմությունը մահ է առաջ բերում: Արդ, քանի որ ըստ Աստծո ուզածի տրտմեցիք, այդ բանը ինչ փութկոտություն արքնացրեց մեր մեջ, կամ ինչ արդարացում, կամ սաստ, կամ երկյուղ, կամ տենչանք, կամ նախանշախնդրություն կամ վրեժխնդրություն. Արդարև ամեն ինչում դուք չե՞զ ցույց տվիք, թե մաքուր եք այդ հարցում» (Բ Կորնթ. 7.9-11):

Ձեր կարծիքով ի՞նչը առիթ դարձավ կորնթացիների փութկոտության, երկյուղի, նախանշախնդրության, արդարացման համար: Իհարկե, տրտ-

Բռնիկ, 2013թ., ՁՆ 6 (46)

մությունն ըստ Աստծու ուզածի:

Ինչպիսի՞ն է մարդու սրտում ձևավորվող այդ զգացմունքը՝ տրտմությունն ըստ Աստծու ուզածի: Այդ զգացմունքի թերևս ամենահակիրճ ձևակերպումն այս է՝ մարդու սիրտը փոթորկվում է կյանքի ընթացքում թույլ տված մեղքերի ու սխալների գիտակցումից, այն գիտակցումից, որ նա այդ մեղքերը, վերջին հաշվով, գործել է Աստծու դեմ: Այս կացությունը մղում է նրան զղջալու արածի համար, զղջալու անկեղծորեն, անթաքույց: Այս ընթացքի մեջ շատ կարևոր է անկեղծությունն ու մեղքի գիտակցության խորությունը:

Շատ մարդիկ ներողություն են խնդրում հենց այնպես, խոսքերով, առանց զղջումի: Ինչո՞ւ է այդպես: Որովհետև նրանք չեն զգում, թե ինչպիսի հոգեկան ցավ են պատճառել դիմացիին, չեն ամիստոսում, տրտմում, ցավում կատարվածի համար: Հակառակ դեպքում ներքին ցավ կզգան, զղջում կապրեն, խոսքեր կգտնեն նրա տրտմությունը փարատելու, ներում հայցելու համար: Նրանք կձգտեն վերականգնել հարաբերությունները նրա հետ, ում ցավ են պատճառել: Նույն կերպ, երբ սրտում ծնվում է սեփական մեղքի գիտակցումը՝ տրտմությունը հանումն Աստծու, հավատացյալն անում է այն, ինչին ձգտում էին կորնթացիները: Այսինքն՝ այդ տրտմությունը մարդուն մղում է անցնելու զղջման ճամփան՝ Աստծու հետ հարաբերությունները վերականգնելու համար: Եթե զղջումը չի հանգեցնում գործողության, ապա այն բավականաչափ գի-

տակցված ու խորը չէ: Որպես հետևանք, ապաշխարությունը ևս ձևական է դառնում, հոգևոր աճին ոչինչ չի տալիս, այն ուղղակի աստվածաշնչյան ապաշխարություն չէ: Այդ մասին Աստված զգուշացնում է Իր մարգարեի շուրթերով. «...*նրա ուխտադրուժ քույր Հուդան չդարձավ դեպի Ինձ, այլ դարձավ սպուքայմբ*» (Երեմիա 3.10): Այսպիսի ապաշխարությունը չի կարող մարդուն ազատել մեղքից:

Այն մեղավորը, ով սրտում տրտմություն է զգում իր մեղսալից կյանքով Աստծուն տրտմեցնելու, Նրա ներկայությունից զրկվելու համար, ձգտում է փոխել իր ապրելու կերպը, վերանայել ամեն բան կյանքում:

Մեղավոր մարդն ապաշխարելիս ներքուստ երկվության զգացում է ապրում, նրա սրտում երկակի զգացումներ պայքարում են միմյանց դեմ՝ ի՞նչ կմտածեն իր մասին մարդիկ կամ ի՞նչ կմտածի իր մասին Աստված: Ընդունելիք որոշման վրա կազդի այն կարծիքը, որին նա նախապատվություն կտա: Եթե նախընտրելի է Աստծու կարծիքը, նա անտարբեր կմնա շրջապատի վերաբերմունքի նկատմամբ:

Սիրելի՛ քույրեր և եղբայրներ, հիշենք, որ մեղքերից ազատվելու հավանականությունն ուղղակիորեն պայմանավորված է մեր զղջման խորությամբ: Մենք կանչված ենք հենց այն բանի համար, որպեզի հասնենք այդ իրականության էությանը, ու ոչ թե ձևին:

Ի՞նչ է ՏԵՂԻ ՈՒՆԵՆՈՒՄ ՄԵՐ ՄԵՂՔԵՐԻ ՀԵՏ, ԵՐԲ ԱՍՏՎԱԾ ՆԵՐՈՒՄ Է ՄԵՁ

*«Անիկա... մեր անօրենությունները ոտքին փակ պիտի առնեն...
անոնց բոլոր մեղքերը ծովուն խորությունը մեջ պիտի նետեն»
Միքիա 7.19*

- Մայրիկ,- մի անգամ փոքրիկ Ստեփանը դիմեց իր մայրիկին,- ես չեմ կարող հասկանալ, թե ինչ է տեղի ունենում այն մեղքերի հետ, որոնք Աստված ներում է։ Հավանական է՝ դրանք ինչ-որ տեղ պահպանվում են, և երբևէ մենք նորից կգտնենք դրանք։

- Ստեփան, իսկ ի՞նչ եղան քո նկարները, որոնք դու երեկ նկարել էիր գրատախտակի վրա։

- Ես ջնջել եմ դրանք։

- Եվ հիմա որտե՞ղ եմ դրանք... Տեսնո՞ւմ ես,- շարունակեց մայրը,- այդպես է տեղի ունենում մահ մեր մեղքերի հետ, երբ մենք խոստովանում ենք դրանք Տեր Հի-

սուսին և խնդրում ենք Նրան ներման համար։ Հիսուսն սպասում է, որ բոլորը զանդեպի Իրեն, խոստովանեն իրենց մեղքերը և ձեռք բերեն ներում, ինչպես ասվում է ԱՀովհ. 1.9-ում. «Եթե խոստովանիրք մեղքերնիս, հաապարհում ու արդար է անիկա մեր մեղքերուն թողութիւն փալու, և մեզ բոլոր անիրաւութենէ սրբելու»։

Նա իշխանություն ունի ներելու, և այդպիսին է Նրա ցանկությունը. «Ամբարշտը թողէ իր ճանապարհը, և անօրեն մարդը՝ իր խորհուրդները, և դառնայ Տիրոջը, և նա կ'ողորմէ նորան, և՛ մեր Աստուծուն, որովհետեւ նա շարժւոր է» (Եսայի 55.7)։

ՄԵԴԱ ՔՈՒՅՐԻԿԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Աստծու փառքի համար ուզում եմ վկայել այն, ինչ կատարվեց ինձ հետ։

Արդեն երկու տարի էր, ինչ սրտիս հետ կապված զանգատներ ունեի։ Այս տարի հիվանդացա, մոտավորապես երկու ամիս շարունակ ունեցա բարձր ջերմություն և սրտի կողմում սուր ցավեր։ Մի օր շտապօգնություն զանգահարեցի։ Բժիշկներն եկան ու սրտագրության արդյունքներից հետո ասացին, որ անպայման դիմեմ արտաբանի։

«Նորբ-Մարաշ» արտաբանական կենտրոնում, հետազոտություններից հետո, ինձ հերթագրեցին զոնդավորման՝ օր նշանակելով 2013թ. ապրիլի 5-ը։

Վիճակս գնալով վատանում էր, և ես կարծում էի, թե այդ օրն ինձ համար շատ

ուշ կլինի։ Այս ամենին զուգահեռ, մեր եկեղեցին ինձ համար անդադար աղոթում էր, թող Աստված օրհնի իմ քույրերին ու եղբայրներին։ Մի օր, երբ տանը մենակ էի, հանկարծ սրտիս կողմում ուժեղ խշշոց լսեցի, և սիրտս իր տեղից երկու անգամ շարժվեց. ես ինքնաբերաբար ձեռքս տարա դեպի սիրտս։

Անցավ 2-3 օր, զգում էի, որ լավ եմ, ցավեր չունեմ։ Տղայիս պատմեցի ինձ հետ կատարվածը, մա ասաց, որ Տերն ինձ բուժել է։ Երբ ապրիլի 5-ին գնացի հետազոտության, պարզվեց, որ Տերը բժշկել է վիրահատության կարիք ունեցող սիրտս։

Փառք, զոհություն մեր մեծ Աստծուն։

**Սեդա բույր
Էրեբունու փարածք**

Բրահա, 2013թ., ՕՆ 6 (46)

Ա Ն Հ Ա Վ Ա Տ Ա Լ Ի Ա Ղ Ա Յ ՈՒ Յ Յ Ն Ե Ր

4 տարեկան Կոլտոն Բարսյոն ծանր հիվանդացավ: Ամեն բան սկսվեց նրանից, որ նա սկսեց հաճախակի վազել զուգարան: Սկզբում մտածեցին, թե դա սովորական փորլուծություն է, քանի որ այդ ժամանակ նման վարակ էր տարածված: Սակայն մի քանի օրից Կոլտոնի վիճակն ավելի վատացավ: Բժիշկները հայտնաբերեցին, որ նրա կույր աղիքը պայթել է, և վարակը տարածվել է ողջ մարմնով: Նրան շտապ հոսպիտալացրին:

Երբ տղային տեղափոխում էին վիրահատարան, նա բղավեց իր հորը. «Հայրի՛կ, ինձ մի՛ տուր նրանց»: Այդ սրտակեղեք տեսարանից հետո Կոլտոնի մայրն անմիջապես զանգահարեց եկեղեցու աղոթող խմբին և բոլորին խնդրեց աղոթել: Դրությունը շատ վատ էր: Վիրահատարանի մոտ կանգնած՝ Կոլտոնի հայրը, որ եկեղեցու ծառայող էր, վշտից կուրացած վիճում էր Աստծու հետ. «Այսպե՞ս ես Դու վերաբերվում Բեզ ծառայողնե-

րին: Դու վերցնո՞ւմ ես իմ երեխային»:

Մեկուկես ժամ տևած վիրահատությունը նրանց թվաց մի հավիտենություն: Վերջապես բուժքույրը հայտնեց, որ երեխան իրեն լավ է զգում և ուզում է տեսնել ծնողներին: Հայրը մտավ հիվանդասենյակ ու տեսավ իր որդուն: Նրանց հայացքները հանդիպեցին: Տղան կիսաձայն ասաց. «Հայրի՛կ, դու գիտե՞ս, որ ես մահացել էի և եղել եմ երկնքում»: Սկզբում հայրը տղայի արտասովոր հայտարարությունը վերագրեց նարկոզին: Սակայն մույնիսկ 4 ամիս անց (այդքան ժամանակ Կոլտոնն անցկացրեց հիվանդանոցում) տղան անընդհատ հիշում էր երկնային ճանապարհորդության մանրամասները:

Կլինիկական մահից անմիջապես հետո հայտնվել են մի քանի հրեշտակներ և Կոլտոնին բարձրացրել են դեպի երկինք: Այնտեղ Կոլտոնը տեսել է նաև Հիսուսին: Հիսուսն ամբողջությամբ սպիտակ հագուստի մեջ է եղել, Նրա շարժումները շատ թեթև ու գեղեցիկ են եղել: Նրա ձեռքերի ու ոտքերի վրա երևացել են զանքերի թողած խոցերը: Հաշվված վայրկյաններում Կոլտոնը հայտվել է Աստծու թագավորական սրահում: Չմայած գեղեցիկ կահավորանքին՝ տղան մի

փոքր անհանգստացել է, քանի որ չի հասկացել, թե ինչ է կատարվում: Այդ պահին նրա կողքին են հայտնվել իր սիրելի խաղալիքներն ու իրերը, և նա իրեն ավելի լավ է զգացել: Հանկարծ նրան է մոտեցել մի աղջնակ, որը շատ մեծ էր քրոջը՝ Քեյսիին, սակայն վարսերն ավելի մուգ գույն են ունեցել: Գրկելով Կոլտոնին՝ նա ասել է, որ ինքը նրա երկրորդ քույրն է: Կոլտոնի հարցին, թե ինչ է նրա անունը, աղջնակը պատասխանել է, որ ինքն անուն չունի, իրեն չեն հասցրել անվանակոչել, քանի որ ինքը մահացել է մոր արգանդում: Նա շարունակ գրկել է եղբորը և խնդրել նրան՝ փոխանցել իրենց հորն ու մորը, որ ինքն սպասում է նրանց հետ հանդիպմանը:

Այնուհետև Կոլտոնին մոտեցել է մի ծերունի: Նա ներկայացել է որպես տղայի հոր պապիկը, որ անցյալում քահանա է եղել: Նա սկսել է հիշել, թե ինչպես է խաղացել իր թոռան հետ, ինչպես են իրենք նորոգել պարտեզի ցանկապատը, ինչպես են աշխատել ֆերմայում, գնացել որսի: Տղան գնալով ավելի է զվարթացել: Սակայն այդ պահին նրան է մոտեցել Հիսուսը և

ասել. «Դու պետք է ետ վերադառնաս: Այդպես եմ ես պատասխանում հորդ աղոթքին»:

Երբ Կոլտոնի ծնողներն առաջին անգամ լսեցին տղայի պատմածի մանրամասները, ապշեցին: Եվ դա ուներ իր բացատրությունը: Կոլտոնի մայրն այդ պատահարից մեկ տարի առաջ կորցրել էր իր երեխային, որն իսկապես մահացել էր մոր արգանդում, և ծնողներն այդ մասին ոչինչ չէին ասել իրենց 4 տարեկան որդուն: Տղան չէր կարող մանրամասներ իմանալ նաև իր հոր պապի մասին, որ իսկապես քահանա էր եղել ու մահացել էր ավտովթարից: Դա տեղի էր ունեցել այն ժամանակ, երբ Կոլտոնի հայրն ընդամենը 7 տարեկան էր եղել: Պապիկին ու թոռանն իսկապես միացնում էր շատ ջերմ և ամուր բնկերությունը:

Այսօր Կոլտոն Բարպոն լիարժեք առողջ է: Նա տասնմեկ տարեկան է: Հիշելով Երկինք իր այցելության մասին՝ նա ասում է. «Ես գիտեմ, Երկնային արքայություն գոյություն ունի, և ձեզ այնտեղ դուր կգա»:

“Доброе слово”, N 3, 2011г.

Իմ Աստված՝ վեհ, վեհագույն,

Դու վսեմ ես՝ վսեմագույն:

Ամեն ինչի և ամենքի

Արարչագործ Տերն ես բարի:

Վսեմ փառքդ փառաբանեմ,

Տե՛ր, միշտ Քեզնով չնչեմ, ապրեմ:

Տեր, Քեզնով եմ փառավորվում,

Աչքս երկնին՝ կամքիդ մեռեմ:

Քո փրկչական անեղծ սիրով

Ապրում եմ ես՝ Քեզ պաշտելով:

Քաղցր լեզվիդ՝ Քեզ եմ կարոտ,

Իմ Տեր Հիսուս, Հոգուս արոտ:

Տեր, սրտալիր սուրբ խոսքերով,

Գրավել ես ինձ Քո սիրով:

Թանգա, 2013թ., ՕN 6 (46)

ՓՈԶՐԻԿ ԷԼՇՆԱՅԻ ՄԵԾ ՍԻՐՏԸ

Աղջկա ընտանիքն ապրում է Թեհրանում: Նրանք մեզ հրավիրեցին Սուրբ Ծննդյան տոներն իրենց հետ անցկացնելու, և մենք ընդունեցինք հրավերը:

Աղջկա տանը շատ ուրախ օրեր անցկացրինք, հյուրեր ընդունեցինք, հյուր գնացինք, այցելեցինք քաղաքի տեսարժան վայրերը, եկեղեցի հաճախեցինք, շատ մարդկանց հետ շփվեցինք, բայց այդ ամենի մեջ մի իրադարձություն ինձ շատ հուզեց և անջնջելի տպավորություն թողեց:

Թեհրանում երկու աղջիկ թոռ ունեմ, նրանք սովորում են «Արարատ» իգական դպրոցում, որը պատկից է հենց իրենց տանը: Մեծ թոռնիկս բացարձակ գերազանցիկ է և ինքնուրույն է սովորում դասերը, բայց փոքրը՝ Էլենան, որ երկրորդ դասարանի աշակերտուհի է, սովորել չի սիրում: Ավելի շատ սիրում է իրեն նվիրած խոսող տիկնիկի հետ խաղալ, հյուր գնալ, հյուր ընդունել և հյուրերին զբաղեցնել, շատ է սիրում հոգևոր երգեր երգել, բայց հենց ասում ենք՝ դասերդ սովորիր, իրեն վատ է գգում:

Հայրը միշտ բացատրել է, որ փողոցում աղբանոցում ինչ-որ բան փնտրողները, մուրացկանները և մման մարդիկ կրթություն չստանալու պատճառով են այդպիսին դարձել, և հասա-

րակությունն այդպիսիներին չի սիրում: Էլենան միշտ հորը լսում է, բայց երեխան մնում է երեխա:

Մի երեկո հեռուստացույցով ցուցադրում էին փողոցում ապրողներին, որոնք հետապնդվում էին ոստիկանության կողմից, և որոնց արարքները սարսափելի էին, մինչև իսկ սպանություններ էին գործում: Դրանք գողեր էին, թմրամոլներ և պարզապես անտուններ: Յուրաքանչյուր շատերին՝ բանտի մեջ, վանդակաճաղերի ետևից դուրս նայելիս:

Էլենան նայում էր շատ հուզված և հորը հարցրեց, թե արդյո՞ք դպրոցում չսովորելու պատճառով են նրանք այդպիսին դարձել: Հայրն ասաց. «Այո»: Քիչ հետո Էլենան կրկին հարցրեց. «Հայրի՛կ, ուրեմն Հիսուսը նրանց չի՞ սիրում, և նրանք դժո՞խք են գնալու»: «Այո՛, - ասաց հայրը, - բայց Հիսուսը սիրում է նրանց, պարզապես նրանք չեն սիրում Հիսուսին: Եվ քանի որ Հիսուսի ասած կյանքով չեն ապրում, ուրեմն կգնան դժոխք, եթե սրանից հետո էլ Հիսուսին չսիրեն»:

Թեհրանի դպրոցներում առաջին դասարանից սովորեցնում են դժոխքի և դրախտի, Հիսուսով փրկության մասին:

Հաճախակի նայում էի Էլենային: Մտավ խոհանոց (խոհանոցը բաց էր՝ հյուրասենյակին կից), գլուխը կախ,

մոլորված պտտվում էր: Ես մի քանի րոպե էկրանին էի նայում: Երբ կրկին նայեցի Էլենային, նա լաց էր լինում: Աղջիկս նույնպես հետևում էր Էլենայի գործողություններին, և ես հարցրի, թե ինչո՞ւ է լալիս երեխան: Մայրը պատասխանեց, որ նման բաներ դիտելիս նա միշտ հուզվում է: Բոլորս սկսեցինք նայել երեխային ու համոզել, որ չլացի, բայց մեր հորդորները ավելի էին բորբոքում նրան, և արցունքներն ավելի էին շատանում: Ստիպված լռեցինք, որպեսզի նա մի փոքր հանդարտվի: Դա տևեց մոտ տասնհինգ րոպե: Համկարծ նա շտապ ննջարանի կողմն ուղղվեց: Ես հարցրի.

- Էլենա՛, ո՞ր:

Նա ինչ-որ բան ասաց, որը ես չհասկացա: Նայեցի աղջկաս. հայացքը հանգիստ էր: Քիչ հետո Էլենան դուրս եկավ ննջասենյակից՝ ձեռքին մի թուղթ, որը փակցրեց ննջասենյակի դռանը:

- Ի՞նչ է դա,- հարցրի ես:

Ասաց.

- Հիսուսին նամակ եմ գրել:

Ինձ համար անսպասելի էր, և ես հարցրի.

- Կարելի՞ է կարդալ:

Մտածում էի, թե նա, հուզված լինելով, գուցե նեղսրտի, սակայն նա արդեն հանգիստ էր:

Աղջիկս կարդաց նամակը. «Տե՛ր Հիսուս, խնդրում եմ, որ Դու նրանց ներես, հասկացնես, որ իրենք սխալ կյանքով են ապրում: Խնդրում եմ, որ Դու նրանց Քեզ նման բարի դարձնես: Փառք Զեզ: Ամեն»:

Ես բռնեիկիս հարցրի.

- Հավատո՞ւմ ես, որ Հիսուսը կարդաց: Պատասխանեց.

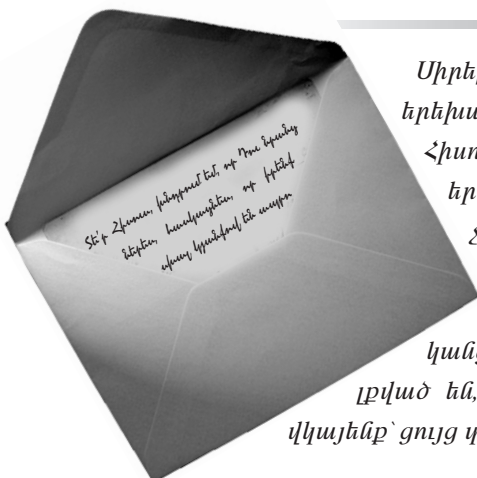
- Այո՛:

Նորից սկսեց թռվռալ և խաղալ, էլի նույն՝ դասերը սովորել չցանկացող Էլենան էր:

Ուրախացած՝ բոլորս իրար նայեցինք:

Երանի՜ թե բոլորս էլ նրա նման կարողանանք մեղավորին սիրել, ինչպես նաև հավատալ, որ Տերը լսում է մեր աղոթքները:

Մամվել Կարապետյան

Սիրելիներ՛, որքա՛ն կարևոր է, որ մենք էլ այս երեխայի նման անկեղծ լինենք, քանի որ Հիսուսն ասում է. «....եթե տղոց պես չլլաք, երկինքի թագաւորութիւնը բնաւ պիտի չմտնէք» (Մատթ. 18.3):

Եկե՛ք մենք էլ լցվենք Աստծու սիրով և կարողանանք օգնել բոլոր մարդկանց, նաև նրանց, ովքեր արհամարհված ու լքված են, եկե՛ք Ավետարանի ճշմարտությունը վկայենք՝ ցույց տալով փրկության ճանապարհը:

Թրանիս, 2013թ., ՕՆԵ (46)

ՆՅՈՒ-ՅՈՐԲԻ ԲՆԱԿԻՉՆ ԱՍՏՎԱԾԱՇՈՒՆՉ

Է ՆՎԻՐԵԼ ԻՐ ԿՆՈՋԸ ՍՊԱՆՈՂԻՆ

Մանհեթենի դարարանում դարավարության ժամանակ ներկաներն ակամարես եղան, քե ինչպես սպանված կնոջ ամուսինը մարդասպանին նվիրեց Աստվածաշունչ և ցանկացավ, որ նա կարդա այն ու փրկի իր հոգին:

Էկվադորի բնակիչ, 32-ամյա Դավիթ Անդրանգոն աշխատում էր Սանդրա Պումարեխոյին պատկանող ոսկերչական խանութում: Սանդրան մի օր հայտնաբերում է, որ աշխատողը հափշտակել է 10 հազար դոլար արժողությամբ ոսկե զարդեր: Նա Անդրանգոնին ասում է, որ եթե նա գումարը վերադարձնի՝ թեկուզ մասմաս, ապա ինքը ոստիկանություն չի դիմի:

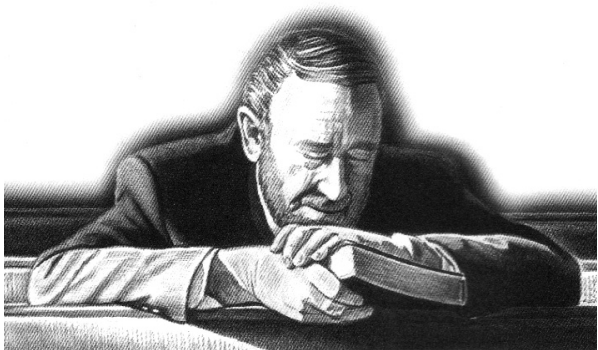
Անդրանգոն համաձայնում է, մույնիսկ 400 դոլարը վերադարձնում է մի քանի օրից: Բայց մի օր էլ սպանում է խանութի տիրոջը՝ նրան մորթելով հենց խանութում:

Դատի ժամանակ Նոել Պումարեխոն՝ սպանված կնոջ ամուսինը, Աստվածաշունչը մեկնեց մարդասպանին և արցունքն աչքերին նրան նայելով՝ ասաց. «Թող Աստված քեզ հետ լինի, Դավիթ: Կարդա՛ Աստվածաշունչը, գնա՛ Նրա մոտ և փրկի՛ր քո հոգին: Թող Աստված օգնի քեզ»:

Սակայն դատավորը, ինչպես գրում է «Նյուն- Յորք փոստ» թերթը, այդքան էլ բարեգութ չէր, և Անդրանգոնին դատապարտեց քսանհինգ տարվա ազատազրկման:

Իր վերջին խոսքի ժամանակ Անդրանգոն իր գոհի ամուսնուն ասաց.

- Ես գիտեմ, որ ձեր կնոջն այլևս չեմ կարող վերադարձնել: Ես դա կատարել եմ առանց մտածելու: Ես կորցրի ընտանիքս, երեխաներիս, բայց ես իմ աղոթքներում բոլորիդ կհիշեմ: Ես ամաչում եմ նայել ձեր աչքերին: Շնորհակալ եմ Աստվածաշնչի համար: Այն այսուհետ միշտ ինձ հետ կլինի, և ես այն ջանասիրաբար կկարդամ:

ԱԶԱՏԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ ՎԱԽԻՑ

Մի անգամ երբեմնի զինվորականն ինձ պատմեց իր կյանքի պատմությունը.

«Ես երբեք վախկոտ չեմ եղել: Մեր ստորաբաժանումից շատերը նշում էին իմ քաջության մասին: Ես կարող էի հանգստություն պահպանել մարտի ժամանակ և ոգեշնչել ուրիշներին: Բայց խավարը ներխուժեց նաև իմ սիրտը, և մահի հանդեպ վախ առաջացավ, որը ես ոչ մի կերպ չէի կարող հաղթահարել: Եվ ահա, եկավ այդ անմոռանալի երեկոն: Ամբողջ օրվա չդադարող կրակոցներից հետո հանկարծ ամեն ինչ լռեց: Ես ընկերներիս հետ պառկած էի խրամատում, մեր ուժերն սպառվել էին: Լռություն էր, ու հանկարծ մենք լսեցինք ներսից եկող ձայն: Ինչ-որ մեկն աղոթում էր, և մենք սկսեցինք ուշադիր լսել: Մեռնող մարդն աղոթքով դիմում էր Աստծուն: Նրա խոսքերից հասկացվում էր, որ շուտով նա կթողնի այս աշխարհը և կգնա Աստծու մոտ: Ես սողալով դուրս եկա խրամատից: Մարդը պառկած էր ձեռքերը կրծքին դրած, նրա դեմքը գունատ էր: Նա ինձ նայեց փայլող աչքերով: Ես հարցրի.

- Ընկեր, ես կարո՞ղ եմ քեզ ինչ-որ բանով օգնել:

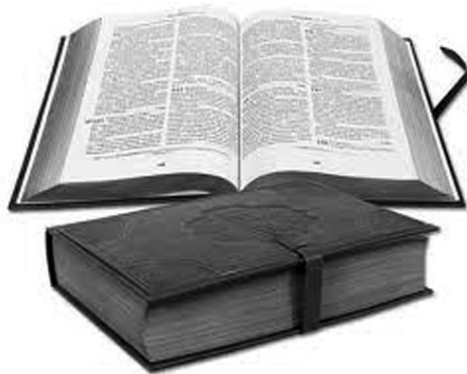
- Շնորհակալ եմ, ես ամեն ինչ ունեմ:

Այդ ժամանակ ես շնջացի նրա ականջին.

- Իսկ դու կարո՞ղ ես ինձ օգնել: Ես սարսափելի վախենում եմ մահից: Նա պատասխանեց (դա նման էր մխիթարական խոսքերի).

- Իմ ծոցագրպանից վերցրու գիրքը: Ես այն մվիրում եմ: Այն քեզ կօգնի:

Եվ գոհության խոսքերը շուրթերին՝ նա գնաց հավիտենական տուն, որպեսզի այնտեղ Աստծու հետ լինի: Այդ գիրքը Նոր Կտակարան էր: Ես սկսեցի կարդալ այն և գտա Փրկչին, Ով խաչի վրա մեռավ մեղավորների փոխարեն: Նրան հավատալով՝ ես խաղաղություն ձեռք բերեցի, իսկ մահվան հանդեպ վախն անհետացավ»:

Թրակա, 2013թ., ԾՄ 6 (46)

ՎՍՏԱՀԵՆՔ ՄԵՐ ԲԺՇԿԻՆ

Եւ Տէրոջը կ'աղաղակեն իրենց նեղութեանը մէջ...

Իր խօսքը կը դրկէ ու կը բժշկէ զանոնք...

Սաղմոս 107.19-20

Պատմում են մի բժշկի մասին, որն իր հիվանդներին բուժելիս օգտագործում էր խիստ, բայց բավականին արդյունավետ մեթոդ: Մի անգամ նրա մոտ եկավ մի հիվանդ՝ բողոքելով ոտքի ցավից: Բժիշկը նրան ասաց. - Իմ բուժումը ներառում է հետևյալը (և թվարկեց բուժման ընթացակարգը): Հիվանդը վախեցավ և առարկեց.

- Ես դրան չեմ դիմանա: Ավելի լավ է հետո գամ:

Ի պատասխան՝ բժիշկն ասաց.

- Այո՛, ձեր վիճակն այդքան էլ վատ չէ, որ ձեզ բուժեն: Եկեք, երբ ձեր վիճակը վատ կլինի: Միայն թե այդ ժամանակ դուք կասեք. «Արեք ինչ ուզում եք, բայց ազատեք ինձ այդ ցավից»:

Շարերն այդ հիվանդի նման ենթադրում են, թե իրենց համար դեռ չի հասել Քրիստոսին դիմելու ժամանակը: Նրանք իրենց համարում են շատ լավը, որպեսզի կանգնեն փրկության ճանապարհի վրա: Նրանք ունեն փարբեր պարմառաքանություններ, որոնք օգտագործում են, որպեսզի չդիմեն Բժշկին, Ով կարող է բժշկել իրենց հոգիները: Նրանք լուրջ չեն ընդունում Նրա ախարորոշումը: Դա նշանակում է, որ նրանք հավատք չունեն:

Եթե մենք հավատում ենք Աստծուն, պետք է նաև վարսահենք Նրան և հանձնվենք Նրա բժշկարար ձեռքերի մեջ, որպեսզի Նա իրականացնի մեր բժշկությունը: Համախ բժշկության ընթացքը լինում է ցավագին, բայց արդյունքը միշտ ուրախարար է: Ուրեմն եկե՛ք հանձնվենք Նրա սուրբ ձեռքերի մեջ ու թույլ տանք, որ Նա ուղարկի Իր Խօսքը՝ բժշկելու մեզ: «Եւ Տէրոջը կ'աղաղակեն իրենց նեղութեանը մէջ.... Իր խօսքը կը դրկէ ու կը բժշկէ զանոնք...» (Սաղմոս 107.19-20):

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹ-ԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք:

Այդ մասին Հովհ. 3.16-ում կարդում ենք.

«Վասն զի Աստուած այնպես սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին տուաւ , որպէս զի ով որ անոր հաւատայ՝ չկորսուի, հապա յաւիտեանական կեանք ունենայ»:

Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	094-57-07-36	Վարդանյան	Մովսես
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան	Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահայր
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան	Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան	Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան	Ահարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան	Եփրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	094-52-96-59	Մանջիկյան	Անդրանիկ
Չերեմուշկա	093-43-63-27	Սարգսյան	Մուրադ
Քանաքեռ, Զեյթուն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահայր
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան	Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Աբովյան	094-34-75-91	Զաքարյան	Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավրյան	Վալերի
Աշտարակ	055-66-82-06, 099-66-82-06	Ադիկյան	Լևոն
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան	Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան	Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38, 055-59-99-22	Փիլոյան	Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ալվազյան	Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան	Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան	Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագաթանգյուղ)	093-98-92-24	Ղազարյան	Գուրգեն
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան	Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան	Սատուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան	Արգունան
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարոյան	Միկել
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան	Ռուբերդ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան	Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան	Աշոտ
Ղարաբաղ	094-00-94-08	Մարոյան	Միկել
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան	Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան	Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան	Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան	Գրիշա
Չարենցավան	077-48-48-97	Սվարյան	Սարգիս
Սյուխով	094-92-00-60	Վարդանյան	Մարգարիտ
Սևան 1	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահայր
Սևան 2	077-99-45-48	Սարգսյան	Աշոտ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան	Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան	Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան	Տոյիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան	Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-03-84-33	Սուքիասյան	Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան	Արթուր

Եւ նրանք հաղթեցին նրան Գառնուկի արյամբ
նո իրենց վկայության խօսքով. և իրենց կյանքը
շահրեցին մինչև մահ:

Հայրնություն 12.11

